ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ

ΟΛΙΣ ή Σουζάννα ξαναγύρισε στὸ σπίτι της ἀπ' τὸ ἀγγλικὸ οἰκοτροφεῖο, στὸ ὁποῖο εἶχε μείνει κλεισμένη διὸ ὁλόκληρα χρόνια, ξαναβρῆκε καὶ πάλι τὴν ὥμορφη καμαροῦλα της, μ' ἕνα αἴσθημα χαρᾶς καὶ πίκρας συγχρόνως.

Κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της ἀπλωνόταν, ὅπως πάντα, ὁ κῆπος μὲ τὰ τριαντάφυλλα, τοὺς κρίνους καὶ τὶς γλυσίνες, μὲ τὰ σπουργίτια καὶ τὰ περιστέρια, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ σὰν ἕνας μικρὸς παράδεισος.

Μέσ' στὸ μυαλὸ τῆς Σουζάννας, καθὼς βρέθηκε ἔπειτ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ἐκεῖ μέσα, ζωντάνευαν πάλι τὰ περασμένα.

Ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει ὅταν ἐκείνη ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρή... Μὰ ἔπειτ' ἀπὸ λίγον καιρό, τὸν ἀντικατέστησε ἕνας ἄλλος, ἕνας ξένος... Ἦταν ὥμορφος, ψηλός, μελαχροινὸς καὶ ἡ μητέρα της τὸν λάτρευε. Αὐτὸς ὅμως εὐθὺς ἀμέσως ἄρχισε νὰ νοιώθῃ ἕνα μεγάλο μῖσος γιὰ τὴ Σουζάννα... Τὴ μισοῦσε, γιατὶ τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε στὸ πρόσωπό της τὸν πατέρα της, τὸν πρῶτο σύζυγο τῆς κυρίας Σερβάν. Τὴ ζήλευε γιατὶ ἦταν ἡ κληρονόμος ὅλης αὐτῆς τῆς περιουσίας, ποὺ τόσο θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ δική του. Καὶ τέλος, δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὸ ἀδύνατο μελαψὸ πρόσωπό της, μὲ τὰ κατσαρά της μαλλιά, ποὺ μοιαζαν, καθὼς ἔλεγε, σὰν φείδια.

Μπροστὰ στὴ μητέρα τῆς Σουζάννας κατώρθωνε πάντα νὰ κρύβῃ τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα ποὺ νοιωθε γιὰ τὴ νέα κι' ἔκανε πὼς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον της. Ἤθελε, καθὼς ἔλεγε, νὰ τὴ μορφώσῃ, μιὰ κι' ἡ φύσι τὴν εἶχε ἀδικήσει ἔτσι.

Κι' ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἡ Σουζάννα ἔμοιαζε τότε περισσότερο μὲ ἀγόρι, παρὰ μὲ κορίτσι, μ' ἕνα ἀγόρι ψηλό, ἀδύνατο κι' ἀτίθασσο... Ἡ κινήσεις της ἦταν ἀπότομες, τὰ μάτια της ἄγρια...

Μονάχα αὐτὴ ἤξερε τὸ φαρμακερὸ μῖσος τοῦ πατρυιοῦ της καὶ τὴ μεγάλη ἀντιπάθεια ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτήν. Ὑπόφερε πολύ, χωρὶς ὅμως μ' αὐτὸ νὰ χάνῃ τὸ θάρρος της.

Στὸ τέλος, ὁ πατρυιός της θέλησε ν' ἀπαλλαγῆ μὲ κάθε τρόπο ἀπ' τὴν παρουσία της. Ἔπεισε λοιπὸν τὴ μητέρα της νὰ τὴν κλείσῃ γιὰ δυὸ χρόνια σ' ἕνα ἀγγλικὸ παρθεναγωγεῖο, «γιὰ νὰ διορθωθῆ — ὅπως ἔλεγε — ὁ ἀπαίσιος χαρακτῆρας της».

Ἡ Σουζάννα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὴ μητέρα της, ἐνοιωσε ὡστόσο ἀνακούφισι, φεύγοντας ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο κυριαρχοῦσε ὁ μισητὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος...

* * *

Μέσα στὸ παρθεναγωγεῖο πέρασε μέρες θλιβερές, ἀναπολῶντας μὲ πόθο τὰ παληὰ εὐτυχισμένα χρόνια, τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ὁ πατέρας της καὶ τὸ σπίτι τους ἔμοιαζε μὲ παράδεισο, στὸν ὁποῖο φώλιαζε ἡ ἀγάπη...

Ὡστόσο, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε φυλακισμένη στὸ σχολεῖο, ἔγινε μιὰ παράξενη μεταβολὴ ἀπάνω της: Ἡ ὡμορφιά της ἔσκασε ξαφνικά, σὰν μπουμπουκι. Τὰ μακρυὰ μαλλιά της σχημάτιζαν τώρα ἕνα ὑπέροχο μαῦρο στεφάνι γύρω στὸ θελκτικό της κεφάλι, στὰ μάτια της ἔλαμπε μιὰ φλόγα γοητευτικὴ καὶ τὸ στόμα της ἔμοιαζε μ' ἕνα ὥριμο κι' ὀρεκτικὸ κατακόκκινο καρπό... Ὁ πατρυιός της σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια δὲν τὴν εἶχε δεῖ καθόλου... Μὰ τώρα, μόλις ἀντίκρυσε αὐτὸ τὸ ἔμψυχο λουλοῦδι, ταράχτηκε βαθειά... ἔννοιωσε θαυμασμό, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν κρύψῃ...

Μ' ἔκπληξι στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα μὲ χαιρεκακία, ἡ Σουζάννα εἶδε τὴν ἐντύπωσι ποὺ εἶχε προξενήσει σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ ὅσα εἶχε ὑποφέρει ἐξ αἰτίας του, τὸ τρομερὸ μῖσος του καὶ τὴ μεγάλη του μοχθηρία... Στὴν ἀρχή, σκέφτηκε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀποστροφὴ ποὺ τῆς προξενοῦσε. Αὐτὸ ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ τὴ στείλῃ πάλι στὸ σχολεῖο. Κι' ἡ Σουζάννα ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξανακερδίσῃ τὴν καρδιὰ τῆς μητέρας της, νὰ ξανάβρῃ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε χάσει...

Ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μαθήματα γιὰ νὰ μάθουνε νὰ αἰχμαλωτίζουνε τοὺς ἄντρες. Ἔχουνε μέσα τους τὸ ἔνστικτο ποὺ τὶς ὁδηγεῖ. Ἔτσι, μὲ μερικὰ χαμόγελα, μὲ μερικὲς λέξεις διφορούμενες, ἡ Σουζάννα πέτυχε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε...

Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ τ' ἀηδόνια ἀρχίζανε τὸ κελάδημά τους μέσα στ' ἀνθισμένα κλαδιά, ἡ Σουζάννα βρισκότανε μόνη της στὸν κῆπο. Τ' ἀστέρια λάμπανε στὸν οὐρανό, τὸ φεγγάρι ἔρριχνε τὸ ἀσημένιο του φῶς πάνω στὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν. Ἡ νέα κόρη εἶχε βυθισθεῖ σ' ἔκστασι, μπροστὰ σ' ὅλη τὴν ὠμορφιὰ τῆς φύσεως.

Ξαφνικὰ φάνηκε πίσω της μιὰ σκιά... Κι' ἔπειτα κάποιος ἄρχισε, μὲ δισταχτικὴ φωνή, νὰ τῆς μιλῆ γιὰ τὴν ὥμορφη ἐκείνη νύχτα. Ἦταν Ἐκεῖνος... Ἡ Σουζάννα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Εἶχε ἀδυνατίσει, τὰ μάτια του εἶχαν βυθισθεῖ στὶς κόγχες τους κι' ἦταν διαρκῶς φλογισμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ τοῦ πάθους. Ἡ νέα γέλασε νευρικά... ἕνα γέλιο ποὺ εἶχε διφορούμενη σημασία. Ἐκεῖνος χλώμιασε καὶ μουρμούρισε:

— Τὸ μαντεύσατε;... Δὲν εἶν' ἔτσι;...

Ἡ Σουζάννα ἔκανε μὲ τὸ κεφάλι της ἕνα ἀόριστο κίνημα. Ἕνα λεπτὸ ἄρωμα σκορπιζόταν γύρω τους. Τὸ θελκτικὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ γλύκα ἀνείπωτη...

— Σᾶς ἀγαπῶ!... Σᾶς ἀγαπῶ!... φώναξε τότε ὁ πατρυιός της μὲ βραχνὴ φωνή.

— Δὲν σᾶς πιστεύω, τοῦ ἀπάντησε ἡ Σουζάννα. Θέλω μιὰ ἀπόδειξι! Γράψατέ μου ἕνα γράμμα, ἂν τολμᾶτε!...

* * *

Ἀσφαλῶς ὁ πατρυιός της δίστασε πολύ, πρὶν κάνει αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε ἡ Σουζάννα. Δὲν ἦταν ὅμως πειὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του!... Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ νέα εἶχε στὰ χέρια της τὸ γράμμα ποὺ ἤθελε, ἕνα γράμμα γεμᾶτο πάθος, φλογερό...

— Καὶ τώρα κάνω πειὰ ὅ,τι θέλω ἐδῶ μέσα! σκέφθηκε μὲ ἱκανοποίησι ἡ νέα.

Ὅταν σὲ λίγο κατέβηκε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τσάϊ της, τὸν εἶδε... Ἦταν χλωμός, ἔτρεμε ἀπ' τὸν πόθο, ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία κι' ἀπ' τὸν φόβο.

Ἀργότερα συναντήθηκαν καὶ πάλι στὸν κῆπο, μέσα στὰ μεθυστικὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν. Κι' αὐτὴ τοῦ εἶπε:

— Τὰ ξεχάσατε λοιπὸν ὅλα; Δὲν σκέπτεσθε τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέφερα ἐξ αἰτίας σας, τὶς θλιβερὲς μέρες ποὺ πέρασα φυλακισμένη;... Τώρα σᾶς κρατῶ!... Εἴσαστε στὴ διάθεσί μου!...

Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ἡ ἀγωνία. Ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὁλόκληρος, ἀλλὰ τὰ μάτια του δὲν χάσανε τὴ λάμψι τους.

— Ἔστω! εἶπε στὸ τέλος. Κάνετέ με ὅ,τι θέλετε... Μὶ σᾶς ἀγαπῶ!...

Ἐκείνη ἔμεινε συλλογισμένη. Ἕνα περιστέρι ἦρθε καὶ κάθησε δίπλα της... Ἡ νέα ἐννοιωσε ἕνα αἴσθημα ὀκτου νὰ γεμίζῃ τὴν καρδιά της. Κατάλαβε ὅτι μποροῦσε ν' ἀποκρούσῃ τὴν ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶχε τὴ δύναμι ὅμως καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ...

Καί, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, τοὔδωσε πίσω τὸ γράμμα!...

Ἡ Σουζάννα εἶχε πειὰ στὰ χέρια της τὸ γράμμα ποὺ ἤθελε...

ξία; Ἄλλωστε ἐγὼ δὲν εἶμαι προληπτικός. Ἂν τύχει ν' ἀρρωστήσω ποτέ, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ μὲ γλυτώσῃ τὸ δαχτυλίδι μου. Ὅσο γιὰ τοὺς λῃστὰς καὶ τοὺς ἐχθρούς, ἔχω τὸ ξίφος μου...

— Γενναιόδωρος καὶ ἀνδρεῖος μαζύ! σκέφτηκε ἡ Λουκρητία. Ὡρισμένως δὲν θ' ἀγαποῦσα περισσότερο τὸν Κανδιάνο ἀπὸ τὸν Ἀλβεργέτε...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα μαθεύτηκε πὼς ὁ ἱππότης ἦταν φίλος τῆς Λουκρητίας. Μπροστὰ στοὺς ἄλλους τῆς φερνόταν μὲ τυπικότητα κι' εὐγένεια. Ὅταν ὅμως ἔμεναν οἱ δυό τους, τῆς ἔκανε τρυφερὲς ἐξομολογήσεις.

— Ξέρεις; εἶπε μιὰ μέρα στὴ Ρόζα ὁ μαρκήσιος Πικάνι, ὁ τότε εὐνοούμενός της. Ὁ Νικόλαος Ἀλβεργέτε ἀγαπᾶ τὴν κόρη σου...

— Τὸ ξέρω! ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ἡ Βονάσα.

— Μπορεῖ ὅμως νὰ συμβῆ τίποτε... δυσάρεστο!

— Τί εἶδους δυσάρεστο;

— Ξέρω κι' ἐγώ! Νά, ἀφοῦ ἀγαπᾶ τὴ Λουκρητία, γιατὶ δὲν τῆς ζητᾶ τὸ χέρι;

Ἡ Ρόζα ὕψωσε τοὺς ὤμους της.

— Τί ἐρώτησις εἶνε αὐτή! εἶπε. Θὰ παντρευόσουν ἐσὺ τὴν κόρη μου, ἂν ὑποθέσουμε ἔστω πὼς τὴ λάτρευες; Ὄχι βέβαια. Καὶ τὸ βρίσκω πολὺ σωστό. Δὲν στεφανώνεται κανένας μιὰ γυναῖκα χωρὶς ὄνομα. Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ τὸ κάνῃ ὁ ἱππότης;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΟΡΗ

— Κόρη, ποὺ πᾶς ἀνήφορο μὲ τὴ βαρελοποῦλα.
κοντοκαρτέρει νὰ σοῦ πῶ, κάτι θὰ σὲ ρωτήσω.
Μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου, τὴν ἀγαπητικιά μου;
— Στὴ βρύσι πῆγε γιὰ νερό, νὰ πιῆ καὶ νὰ γεμίσῃ.
— Χαιρέτα μου τὸν πλάτανο, χαιρέτα μου τὴ βρύσι,
χαιρέτα τὴν ἀγάπη μου πῶρχεται νὰ γεμίσῃ,
νὰ τῆς θολώσῃς τὸ νερό, νὰ τὴ χασομερήσῃς,
νὰ πάῃ κι' ὁ νειὸς ὀπ' ἀγαπάει, νὰ παίξῃ, νὰ γελάσῃ,
νὰ τὴ χορτάσῃ φίλημα, νὰ τὴ χορτάσῃ ἀγκάλη...